STAR WARS

VRCHOLNÁ REPUBLIKA

PŮLNOČNÍ HORIZONT

DANIEL JOSÉ OLDER

STAR WARS – Půlnoční horizont

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

STAR WARS – Půlnoční horizont – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŮLNOČNÍ HORIZONT

Tragické události na Republikové výstavě
pobouřily celou galaxii. Jediové a Republika
přešli do ofenzivy, aby loupeživé NIHILY zastavili.
Když už byli tito krutí nájezdníci téměř poraženi,
zaměřila se mistryně Jedi AVAR KRISS na
LOURNU DEE, údajné Oko Nihilů, a podnikla misi
s cílem ji jednou provždy zajmout.

Jediové však netuší, že skutečný vůdce Nihilů,
zákeřný MARCHION RO, se chystá zahájit útok
na Jedie a Republiku v rozsahu nevídaném celá
staletí. Pokud uspěje, Nihilové zvítězí a světlo
rytířů Jedi nahradí temnota.

V cestě Marchionu Roovi stojí pouze stateční
rytíři Jedi z MAJÁKU HVĚZDOSVIT, ale ani oni
nemusejí uspět proti Roovi a prastarému
nepříteli, kterého hodlá vypustit…

STAR WARS
VRCHOLNÁ REPUBLIKA

PŮLNOČNÍ HORIZONT

Daniel José Older

EGMONT

Original title: Star Wars: The High Republic. Midnight Horizon
Copyright © 2023 Lucasfilm Ltd & ® or ™ where indicated. All rights reserved
Text: Daniel José Older
Cover illustration: Cristiano Spadoni, Ornella Savarese & Gregor Krysinski
Design: Soyoung Kim & Leigh Zieske

First published by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována či přenášena v jakékoliv formě a jakýmikoliv prostředky, elektronickými či mechanickými, včetně fotokopírování a nahrávání, či prostřednictvím systému ukládání a vyhledávání dat, bez předchozího písemného souhlasu nakladatele a majitelů autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2023 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 41 806
Z anglického originálu Star Wars: The High Republic.
Midnight Horizon přeložil Lukáš Potužník
Odborný redaktor Milan Pohl
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5333-5
ISBN 978-80-252-5540-7 (1. zveřejnění, 2023) (pdf)
ISBN 978-80-252-5541-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-252-5542-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Na památku Baby Craiga Ramose

PROLOG

CORONET CITY

„Jdu dovnitř," řekl Prybolt.

Ovarto zavrtěl svou huňatou rohatou hlavou. „Klient říkal, dovnitř nechodit."

Ohaři zavrčeli, začenichali svými obrovskými nozdrami a rozhlédli se po prázdné ulici. Jedna z nich, Serenata, se pohnula ke dveřím a škubla Prybolteem o krok dopředu. Ostatní na sebe zavrčeli, ale pak se také pohnuli.

Ta budova patřila k oněm podivným válcovitým stavbám, jež jako houby po dešti vyrostly po celé čtvrti Syllain a pak stejně rychle mizely. Tahle byla natřená jasně oranžovou barvou (otřesnou), měla na sobě zvláštní kovové značky (strašidelné), neměla žádná okna (špatné), a pokud Prybolt věděl, měla jen jediný vchod, kterým dovnitř přesně před dvaadvaceti minutami vstoupil ministr Nomar Tralmat – Otec financí Coronetu a muž, kterého se Prybolt s Ovartem zavázali chránit –, přičemž na ně všemožně naléhal, aby za ním v žádném případě nechodili a neustále ho nekontrolovali.

Přísahal, že ví, co dělá, že je v bezpečí, že je potřebuje jen kvůli ochraně po cestě na schůzku a z ní – ne během ní. A ne, nechtěl jim říct, čeho se ta

schůzka týká ani s kým se má sejít; nutnost utajení zdůrazňoval, už když si je najímal. Pravděpodobně šlo o nějakou koordinaci nadcházejícího Plesu finančníků – každoročního představení okázalého přepychu, které předznamenávalo začátek obchodování na volném trhu. Ve skutečnosti na tom nezáleželo a Prybolt věděl, že je lepší se moc nevyptávat. Ale přesto, pokud měl tělesný strážce někoho ochránit, neměl by být ponechán v naprosté nevědomosti.

Nomar Tralmat byl člověk. A podle Pryboltových zkušeností byli lidé až notoricky lehkomyslní, pokud šlo o to, nechat se zavraždit, strašlivě zmrzačit nebo se nakazit příšernými nemocemi. Prostě se na ně nedalo spolehnout, že budou dodržovat alespoň ta nejzákladnější bezpečnostní opatření; lidé totiž bezpečně uměli jen skákat přímo před hlavně blasterů, do mohutných explozí nebo z okrajů útesů. A bez ohledu na to, o jak smrtelně nebezpečné situace se jednalo, vždy za to mohl tělesný strážce, pokud ten člověk zemřel.

„Crash říkává, že klienti málokdy tuší, co je pro ně dobré," prohodil Prybolt, „takže na to musíme často myslet za ně."

„No jo." Ovarto si zapálil smrtyčku, ačkoli při práci kouřit nesměli, a vydechl trochu kouře do noci. „Jenže i Crash se občas plete."

Nicméně tohle zjevně nebyla tak úplně pravda a ani sám Ovarto tomu patrně příliš nevěřil. Crash nebyla výjimkou potvrzující pravidlo, že „lidé jsou nezodpovědní" – a to i přesto, že byla Pryboltovou nejlepší přítelkyní a zároveň řídila Prvotřídní diplomatickou ochranu Coronet City. Ba naopak – byla toho jasným příkladem. Rozdíl spočíval v tom, že ona zároveň nějakým prazvláštním způsobem dokázala při té své nezodpovědnosti neumírat, a dokonce neumíral ani nikdo kolem ní. A nikdo si nedokázal vzpomenout, kdy se naposledy spletla.

Ohaři hlasitě zafuněli u dveří. Byla to ohromná, statná stvoření, celá bílá, s nahrbenými trupy a korálkovýma, zákeřnýma očima, které mžouraly z kulovitých výčnělků na lebkách. Pod spodní čelistí jim visely zakroucené úponky. Celkově působili dojmem, že by každého dokázali bez problémů rozcupovat na kousky. Částečně to bylo proto, že by rozhodně mohli a také by chtěli. Ale rovněž byli vyšlechtění, aby tak vypadali – pří-

hodný způsob, jak zajistit, aby to nemuseli udělat; lidé si od nich drželi odstup.

Prybolt své ohaře z celého srdce miloval. Vyjma Crash to byli jeho nejvěrnější přátelé a vždycky poznali, když s přijatou zakázkou nebylo něco v pořádku.

Například jako právě teď. Zdálo se, jako by se ohaři u dveří radili, pak všichni do jednoho natáhli krky a vydali děsivý kvílivý zvuk.

Prybolt si znovu prohlédl budovu. „Tak fajn, nejsem sám, komu se to nelíbí. A upřímně, tohle fakt nenávidím."

Další věci, které Prybolt zrovna v tu chvíli nenáviděl:

– prosebný tón svého hlasu;
– to, jak ten směšný ochranný oblek škrtil jeho dlouhé, grindalidské tělo; po téhle dlouhé probdělé noci ho pálil každičký sval na jeho mnoha pažích;
– jak mezi řadami vysokých budov, které je obklopovaly, už popotahovalo okraj temného horizontu další corellianské svítání.

Přesně kvůli takovým věcem ho rodina od tohohle oboru odrazovala.

„Nech lidi a ty jejich slunomilné kumpány, ať se navzájem požerou a zničí," prosila ho matka Fastidima v chladné temnotě jejich podzemního hnízdiště. „Tvé místo je tady, daleko od toho všeho. Máš na dosah celou tuhle podzemní říši. Nemusíš si drásat tělo těmi směšnými textiliemi. Nemusíš žít ve strachu z rozkladu na tom krutém corellianském slunci, můj drahý boubelečku."

Ale Prybolt věděl, co chce. Rozhodně nehodlal trávit život skrýváním v přítmí se stovkami dalších zahnízděných sourozenců. „Už nejsem boubel," odsekl. A znělo to přesně tak mladicky a nerozvážně, jak se dalo čekat. „A vůbec… ty prostě jen nechceš, abych byl neustále v nebezpečí, protože by to znamenalo, že když umřu, musela bys mě pomstít – což by mohlo narušit tu křehkou politickou rovnováhu, o které tu pořád básníš!"

Ta slova chrlil s divokostí, kterou si ani neuvědomoval, a ťal jimi do živého – matka Fastidima ucukla, jako by ji někdo udeřil.

„To je…!“ zalapala po dechu. „To je…!“ Zajíkala se, až jí voda stékala po úponcích na bradě a kapala do tůňky pod ní.

Ale nemohla to tak docela popřít, jelikož to byla zčásti pravda.

Klan Garavultů chránil podzemní vodní sítě Corellie celá staletí a jeho odkazem byla jak čest, tak i pomsta. Zabít Grindalida z rodu Garavultů znamenalo poštvat proti sobě všech sedm set čtyřicet osm Garavultů, a právě proto k tomu téměř nikdy nedošlo. Tato krevní přísaha převážila nad jakoukoli malichernou politikou té doby a Prybolt to věděl stejně dobře jako matka Fastidima.

Ale to nebylo všechno. Matka jeho hnízda mu chtěla být nablízku prostě proto, že ho milovala.

Prybolt vzdychl. Už byl venku z temné vody a mířil k tunelu vedoucímu na povrch. Výhra někdy bolela víc než prohra. „Zkrátka chci z města, ve kterém žiju, vidět víc než jen kanály a tunely. A chci chránit lidi. Protože v tom jsem dobrý!“

A vážně byl – to musela uznat dokonce i Crash, a Crash skládala komplimenty opravdu jen málokdy. Pohyb v ochranném obleku už zvládal a snadno si osvojil složité a delikátní umění splynout s davem a zároveň zůstat v blízkosti pohybujícího se klienta. Rozuměl násilí, jeho chaosu a náhlosti. Zbraně nepředstavovaly žádný problém – každý Grindalid si prošel studiem různých obranných technik s různými holemi, čepelemi i blastery. Ohaři ho samozřejmě zbožňovali, takže výcvik a práce s nimi mu také nevadily.

A především věděl, kdy má věřit svým instinktům.

Zrovna teď, když noc tak něžně ustupovala svítání kolem nich, instinkty Prybolta varovaly, že za těmi dveřmi se děje něco opravdu zlého.

„Jdu dovnitř,“ zopakoval a tentokrát to myslel vážně.

Ovarto pokrčil rameny a odcvrnkl smrtyčku. „Tvůj pohřeb.“

„Beeto, Serenato, Sibaku. Připravit.“ Ohaři úslužně přestali čmuchat okolo a seřadili se z obou stran vedle Prybolta.

Prybolt se dotkl ovládacího panelu u dveří. Dveře se odsunuly a odhalily… další dveře. Někde uvnitř se ozvalo tlumené pípání: poplach. Prybolt sáhl na dotykový senzor na druhých dveřích a ty se s rezavým zasténáním odsunuly stranou.

Uvnitř potemnělé místnosti se pohybovalo několik postav. Světlo vycházelo ze středu, kde klečel Nomar Tralmat se zakrváceným nosem a zoufalým výrazem. Nad ním stála vysoká Er'Kitka s rudou pletí a dlouhýma svěšenýma ušima, které jí trčely po obou stranách prapodivné plynové masky. Přes rameno měla přehozenou blasterovou pušku; v mihotavém světle lucerny se na její hlavni leskl ostrý bodák. Vypadala, že se právě chystá k další ráně pěstí.

Dostat se mezi nebezpečí a klienta.

Na ničem jiném nezáleželo.

Prybolt vyrazil vpřed a ohařům vydal jediný povel: „Trhejte." Žena zvedla pušku – a přesně v to Prybolt doufal. Znamenalo to totiž, že přestala mířit na Tralmata. Prybolt vyklonil dlouhé tělo stranou a poněkud upravil krok, aby se přizpůsobil změně rovnováhy, když se ozvaly výstřely z blasterů.

„Ajíííí!" vykřikl ode dveří Ovarto a pak se celými svými dvěma metry výšky a sty kilogramy váhy zhroutil na zem. Jeden z ohařů zaskučel a padl – nejspíš Beeta. Ostatní se vrhli vpřed.

Než se Prybolt nebo zbývající ohaři k ženě dostali, odhodila cosi na podlahu. Krátce se zablesklo. Sibak a Serenata zakvičeli, do místnosti se vyvalil štiplavý žlutý dým a téměř okamžitě ji zaplnil.

Ale byl tu jenom klient a hrozba, klient a hrozba. Nebo spíš několik hrozeb, ale ta žena byla nejdůležitější. Trocha kouře nemohla Prybolta zastavit. Přes dýchací přístroj a kombinézu by stejně nepronikl. Třemi kroky překonal místnost a vrhl se tam, kde ještě před chvilkou ležel třesoucí se Tralmat. Nahmatal jeho paži, pak rameno.

„Vstaňte!" křikl Prybolt a zvedl muže na nohy.

V tu chvíli se z mlhy vynořila hlava té ženy v plynové masce a Pryboltovou hrudí projela náhlá palčivá bolest.

Ten bajonet.

Vyhnul se dalšímu výpadu a obrovská čepel prosvištěla žlutým mrakem v místě, kde před okamžikem stál. Prybolt se vrhl vpřed a setrvačnost toho pohybu dodala sílu jeho zničujícímu zvedáku. Zasáhl ženu přímo do masky a poslal ji zpátky do mlhy.

Před ním se otevřely dveře do něčeho, co vypadalo jako malá předsíň osvětlená úsvitem nového dne. Ta budova byla samé tajemství. Zvenčí nebylo po dalším vchodu ani stopy. Na tom v tu chvíli nezáleželo. Bylo to nepatrné požehnání a Prybolt ho hodlal plně využít. Přehodil si slintajícího a kašlajícího Tralmata přes rameno a vydal se za světlem.

Ukázalo se, že dveře se otevřely jen proto, aby do budovy vpustily posily, ale s tím Prybolt počítal. Dovnitř přispěchali další dva maskovaní nájezdníci, které Prybolt ihned zasypal střelbou z blasteru. Proběhl kolem jejich svíjejících se těl a vyšel na ulici.

Opatrně postavil Tralmata na zem – zdálo se, že je v pořádku, až na krvácející nos a kašel od té chemikálie – a vlekl ho pryč. „Musíte jít se mnou," naléhal na něj. „Rychle."

Tralmat se s vytřeštěnýma očima rozhlédl. „Pojďte!" pobídl ho Prybolt. Z té mlžné temnoty se každou chvíli mohlo něco vyřítit, nejprve nespíš blasterové výboje. „Musíme jít… *hned*!" Proč byl Prybolt tak zadýchaný? Až tolik se nevyčerpal a plyn by na něj neměl působit, když měl ten… oblek.

Pobídl Tralmata do neohrabaného, klopýtavého poklusu a podíval se dolů. Ženin bajonet mu do ochranného obleku udělal pořádnou díru a odřel mu karapax. Ale nebyla to rána ani plyn, co mu najednou ubíralo energii; bylo to slunce.

„Musíme… musíme jít," sípal Prybolt a stále svíral Tralmatovu paži. „Nemůžu…" Šlo tu o klienta; jen o klienta. Na ničem jiném než na klientovi nezáleželo. Ale kdyby to Prybolt nezvládl, nezbyl by nikdo, kdo by Tralmata ochránil. „Potřebuju… stín… tmu… cokoli."

Slunce se zvedalo nad horizont. Mírný vánek odhrnul Pryboltovi látku rozervaného obleku a na levém boku mu na seškvařeném mase ihned naskákaly ošklivé puchýře.

„No tak," zasténal. „Pojďte tudy… tudy."

Ale když se ohlédl, byl Tralmat pryč. Nejspíš se ho zmocnil jeden z těch útočníků, zatímco maskovaná žena klidně kráčela z mlhy k Pryboltovi.

„Kliente," zachrčel Prybolt, jako by to mohlo způsobit, že se Tralmat objeví na ulici vedle něj.

Odpotácel se za roh a prsty v rukavicích vytrhl z pouzdra na opasku komlink.

„Crash," zamumlal do něj a doufal, že se mu podařilo stisknout tlačítko vysílače. „Crash… Crash!"

Ona bude vědět, co dělat.

„Ozvi se, Crash… Já…"

Er'Kitka už nejspíš stála za ním; musela tam stát – už určitě zvedala pušku k výstřelu, který by to všechno skončil.

Prybolt vytáhl vlastní blaster, otočil se a zběsile pálil.

Ulice byla prázdná.

Slunce stále vycházelo.

„Crash!" Ztěžka klopýtal vpřed. Někde tu budou otevřené dveře, vchod do soustavy tunelů, která byla jeho pravým domovem. Vstup do temnoty, která ho obejme a bude ho chránit. Pak se bude moct uzdravit a vydat se hledat svého klienta. Ještě by to mohl napravit.

„Crash, tady Prybolt. Já… podělal jsem to. Jsou tu…" Kdo vlastně byli ti útočníci? Všichni na sobě měli typické plynové masky Nihilů, ale na Corellii se Nihilové v žádném případě nemohli vyskytovat – byli problémem Vnějšího okraje. Jistě, byli smělí, ale nebyli blázni. Nikdy by se neodvážili proniknout tak hluboko do republikového Jádra, do srdce celé galaxie.

Museli to být nějací imitátoři nebo kartel, který se snažil zamést stopy tím, že se vydával za Nihily. Jistě, takhle to muselo být.

„Nihilové," vyhrkl Prybolt do vysílačky. „Jsou oblečení jako Nihilové. Mají plynové masky i plyn… ale… nemyslím si…" Na tom nezáleželo. Oni na to přijdou. Crash dokázala vyřešit každý problém a vyřeší i tenhle. Prybolt jen musel přežít, aby jí s ním pomohl.

Odklopýtal za další roh, kde narazil přímo na rudou ženu v plynové masce. Odskočila dozadu, příliš rychle, než aby ji mohl sledovat nebo na ni zaútočit, pak její puška jako by přitančila z nebe k němu a ona se vrhla vpřed.

Mohl jen padnout naznak, ale nebyl dost rychlý; bodák mu rozpáral celou přední část obleku. Země jako by se pod ním prudce zvedla a on na ni narazil takovou silou, až mu unikl všechen vzduch z jeho mnoha plic.

Nic z toho však nebylo tak hrozné jako prskavý sykot, který mu zachvátil celé tělo. Všechny jeho menší údy se škvařily a kroutily. Denní svit – ten jasný, oslepující jed – pronikal vším, zaplavoval ho a vysílal mu do celé nervové soustavy zběsilé palčivé varování.

„Tohle jsem vždycky chtěla vidět," řekla Er'Kitka – její hlas zněl v masce potěšeně. Stála nad ním rozkročená ve vysokých botách, a kdyby mu ještě zbyly nějaké síly, s radostí by ji nakopl, odpráskl, prostě *cokoli*, jen aby jí z tváře smazal ten úšklebek, který tušil pod maskou.

Ale žádná část jeho těla už nereagovala tak, jak Prybolt chtěl. Téměř všechno se slilo do jasného, neúprosného světla. A pak to světlo pohltilo celý svět a už nebylo vůbec nic.

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

MAJÁK HVĚZDOSVIT

„Rame? Co se děje?“

„Mhm?“ Ram Jomaram zvedl oči od malého jádra reaktoru, které rozebíral a zase skládal už po… úplně ztratil přehled po kolikáté. Z mihotavého hologramu na něho mžoural jeho mistr Kunpar Vasivola a v letitých vrásčitých očích se mu zračily obavy. „Nic,“ odvětil Ram a dál si pohrával s jádrem.

„*Vakateebakbak!*“ zabrebentil z druhé strany místnosti jeden z malých chlupatých Bonbraků – nejspíš Tip. *Nepravdivé tvrzení*, v podstatě, což by Rama normálně naštvalo, ale teď mu to bylo jedno. Co na tom záleželo?

„Tvůj malý přítel má pravdu,“ podotkl mistr Kunpar. „Znám tě celý tvůj život, Rame Jomarame. A poznám, když se něco děje, i když si to odmítáš přiznat.“

„Já…“ Ram vstal a zvedl si brýle nad čelo. Jeho padawanské roucho bylo jako vždy ušmudlané od oleje a mazu – bez ohledu na to, kolikrát ho pral, skvrny zůstávaly na svém místě.

„Já jen…“ Když otevřel ústa, měl v úmyslu vše uvést na pravou míru. Ale pak, jako už několikrát předtím, slova vyschla a vypařila se. Možná že jazyk nedokázal obsáhnout, co cítil, a měl by přestat se o to pokoušet.

Ale pak by od mistra Kunpara, Bonbraků a všech, kdo by měli chuť se do něj navážet, slyšel, jak je tvrdohlavý. V-18 byl jako obvykle pryč, jinak by se určitě přidal. Od chvíle, kdy opustili Valo, trávil Ramův droid většinu času přehrabováním se v šrotovišti Hvězdosvitu, kde hledal nové díly pro upgrade.

Ram potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Já nevím," řekl nakonec.

Starý Ongreean moudře přikývl a uhladil si chapadla ve tváři jako vždy, když se chystal pronést nějakou neuvěřitelnou moudrost, kterou pak Ram bude luštit osm let. „To je dobrý začátek!"

Ram se ušklíbl a zvedl zrezivělý kovový plášť jádra. Pak ho pustil a nechal Sílu, aby ho nadnášela ve vzduchu a pomalu jím otáčela. „Jako… bojoval jsem s Nihily, ne?" řekl a místo svého mistra sledoval jádro. „A s Drengiry. Stříleli po mně, málem mě snědli. Zajali mě. Věci kolem mě vybuchovaly tak často, že si ani nepamatuju, kolikrát to bylo… a to mluvím jen o posledních několika měsících!"

Moc nepřeháněl. Od chvíle, kdy Nihilové zaútočili na Republikovou výstavu na Ramově domovské planetě Valu, se snažil zůstávat naživu a udržovat v rovnováze galaxii, která se z poklidné změnila na válečnou. Během bitvy na Valu se Ram seznámil s Lulou Talisolou, padawankou z Majáku Hvězdosvit, a ona byla v bitevní vřavě tak vyrovnaná – jako soucitná bojovnice a sama podstata toho, jací by Jediové podle Ramových představ měli být –, že si uvědomil, že se musí ze všech sil snažit, aby pomohl galaxii učinit zase bezpečnou, stejně jako to dělala Lula.

A tak se po návratu na Hvězdosvit připojil k ní a její kamarádce Zeen, která byla vnímavá k Síle, ale ne Jedi ve výcviku jako Lula nebo Ram, od té doby byl s nimi, účastnil se různých misí a získal si víc přátel, než si kdy myslel, že by mohl v životě mít – a málem byl přitom zabit všemi myslitelnými způsoby (a několika dalšími k tomu).

Ale jaksi nic z toho nebyl ten problém.

„Celé pohraničí má za sebou velmi těžké období," řekl mistr Kunpar, „hlavně vy mladí, kteří jste se zapletli do boje." Stařec smutně zavrtěl hlavou. „Takhle to dopadnout nemělo."

„Ale v tom to není," odpověděl Ram a snažil se, aby se mu do hlasu nevkradla zlost. Koneckonců, pokud on sám nedovedl najít slova nebo smysl toho, co je špatně, jak na ně měl přijít jeho mistr? Ram si povzdechl a drobné pouzdro s jádrem zarachotilo na stole.

„*Fraka-botá!*" zavřískl druhý Bonbrak, Breebak. To bylo bonbreezské slovo, které bylo lepší nepřekládat.

„Promiň," omluvil se mu Ram. Ohlédl se na holoobraz svého mistra, poškrábal se na tváři a bez přemýšlení dodal: „Opak je problém. Já nic *necítím*, alespoň ne teď. Ani když jsme se zapletli do boje. Necítím strach, necítím smutek. Vítězství mě netěší. Dokonce ani…" Zavrtěl hlavou, nechal nevyřčená slova obrátit se v prach a litoval, že se to nedá provést i s myšlenkami.

„Pokračuj," vyzval ho mistr Kunpar vlídně.

„Dokonce ani záchrana lidí mě netěší."

Ram si nebyl jistý, kdy to začalo, ta děsivá prázdnota. Během útoku na Republikovou výstavu se mu zdálo, že cítí všechny možné emoce najednou. Lonisa City, *jeho* město, se stalo terčem útoku. Všude kolem umírali lidé a zdálo se, že Nihilové přišli, aby v něm zůstali. Měl zlomené srdce, byl vyděšený *a* poznal nové přátele, o kterých si byl docela jistý, že mu zůstanou do konce života – jen nevěděl, jak dlouhý ještě bude. A společnými silami skutečně něčeho dosáhli, když obnovili komunikaci na celé planetě, aby mohla Republika zorganizovat protiútok. Všude kolem viděl smrt a zkázu, ale oni byli součástí řešení a bylo úžasné cítit, že mohou pomoct.

A pak, někdy po příletu na Maják Hvězdosvit, někde uprostřed všech těch výbuchů, záchranných akcí a přestřelek, se v něm odehrála změna. Měl pocit, že jeho tělo ovládl někdo jiný. Někdo ledově chladný.

„Já vím, že se nesmíme vázat a tak," řekl Ram. „Ale tohle je… něco jiného."

„Mmm," zabručel mistr Kunpar a zavřel oči. „Usiluješ o rovnováhu, mladý Rame."

„Nejspíš. Ale co mám dělat?"

„Snaž se dál, Rame. Nepřestávej."

„*Ramamalamaaa!*“ zazpívala Zeen Mrala, vklouzla otevřenými dveřmi dovnitř a provedla téměř dokonalou piruetu přes celou místnost. „Máme se-ze-níííí!“

Zeen vyrůstala mezi lidmi, kteří uživatele Síly nenáviděli a nedůvěřovali jim, a tak své schopnosti po většinu života tajila. Pak její domovskou planetu Trymant IV téměř zničila jedna z emergencí vyvolaných Velkou katastrofou a jí se ujali Jediové. Pomohla Ramovi a Lule odrazit Nihily při útoku na Valo a Ram k ní měl od té doby blízko. Byla na vesmírné stanici relativně nová, stejně jako on, a vždycky ho dovedla rozesmát. Na rozdíl od Rama se jí stále dařilo vypadat elegantně a čistě, ať už měla na sobě leteckou kombinézu s blastery u boků, pyžamo vypůjčené od Luly, nebo jen obyčejný splývavý plášť přes halenu bez rukávů jako teď.

„Jo,“ hlesl Ram a už ukládal části reaktorového jádra do krabice a vstával.

„Není to má oblíbená Mikkianka?“ Zmenšený hologram mistra Kunpara mžoural na to, jak Zeen ladným obloukem proplula kolem.

Zasmála se a vykoukla Ramovi přes rameno; její úponky na hlavě se mu zlehka otřely o tvář. „Zdravím, mistře Kunpare! Kolik Mikkianů znáte?“

„Dost, abych měl oblíbence!“

Zeen se rozzářila a znovu se roztančila.

„Víš, můžeš si vzít volno, jestli potřebuješ,“ obrátil se mistr Kunpar zpátky k Ramovi. „Vrať se na Valo, pomáhej tam s obnovou.“

Ram přikývl, ale věděl, že to mu ztracenou rovnováhu najít nepomůže. Už jen z představy návratu domů se mu dělalo zle. Tady se toho dělo tolik, s čím Jediové potřebovali jeho pomoc. „Díky, mistře Kunpare.“

„Volno by bylo naprosto *čarovné*!“ Zeen použila Ramovo oblíbené slovo pro naprosto úžasnou a nejlepší věc vůbec. Dělala to jen tehdy, když se ho snažila uchlácholit. Zeen mrkla na mistra Kunpara, který na ni prázdně zíral prostřednictvím holovysílání.

„Co je *čarovné*?“ zeptal se starý Jedi. „Tohle se dnes říká mezi mladými?“

Zeen se zatvářila pohoršeně. „Rame! Já myslela, že to říkají lidé na Valu!“

Ram se musel začít smát. „Ne, to jsem si úplně vymyslel. Není to čarovné?“

„Dobrá, už musím končit,“ řekl mistr Kunpar. „Ať vás oba provází Síla.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi vymyslel celé slangové slovo a neřekl jsi nám to,“ řekla Zeen a zjevně použila Sílu, aby mohla své přemety provádět trochu výš. „Není ti nic?“

Ram pokrčil rameny nad komplimentem i otázkou a zvedl holoprojektor. „Jsi vážně úžasná tanečnice, Zeen. Můžu si natočit holo a poslat ho na Valo?“

„Samozřejmě,“ řekla, roztáhla doširoka ruce a zatočila se. „Pošli ho třeba do celé galaxie! Ty jsi nikdy nesnil o tom, že se staneš hvězdou, Rame?“

„V žádném případě,“ řekl a ustoupil stranou, aby ji měl stále v záběru.

„Já ano. Myslím, že by se mi to vlastně nelíbilo, ale vždycky jsem to chtěla zkusit, třeba jen na pár dní. Být jako ty úžasné zpěvačky na holech, kvůli kterým šílí celá galaxie.“ Znovu udělala piruetu a pak předvedla složitou úklonu.

Ram zatleskal.

„Vždycky jsem si říkala, že v příštím životě by ze mě třeba mohla být slavná hvězda!“ Na tváři se jí objevil smutný úsměv; pak se otočila. „Ale to není nic pro mě, vážně ne…“ Zapudila představu, ve které se ztratila, a upřela na Rama ostrý pohled. „Nemysli si, že jsem si nevšimla, že ses vyhnul mé otázce.“

„Já…“

„Ahoj!“ Z chodby se vynořila Lula Talisola. „Právě to povýšili na instruktáž k misi. Něco se stalo na Corellii. Tak jdeme, nebo tančíme?“

DVA

CORONET CITY

Alys „Crash“ Ongwa zvedla komlink. „Jsi na místě, Barchibare?“ zavrčela do něj.

Nechtěla své podráždění dávat najevo právě takhle. Obvykle se snažila vyhradit si zjevné projevy hněvu pro obzvlášť zoufalé situace. Ale vlastně: od té noci, co se ztratili Prybolt s Ovartem, jí připadalo zoufalé všechno.

A kdyby tu Prybolt byl, nemusela by vrčet na tuhle přerostlou suťokrysu a zjišťovat, jestli je na svém místě. Prybolt by na místě prostě byl; předvídal by útoky ze všech úhlů, včetně shora a zdola, přesně jak je to Crash všechny učila.

„Už tam skoro jsem, Crash,“ zaprskala odpověď v komlinku.

Crash se udržela, aby komlink nehodila ze střechy. „Skoro? Co to znamená? Žádný předpokládaný čas, žádné souřadnice, jen *skoro*?“

„Promiň, Crash!“

Co to vůbec bylo za jméno, Barchibar? Už jen při jeho vyslovení vám trnul jazyk. Kdo mohl dát svému dítěti jméno, které znělo jako *blaf*?

„Fajn, jsem na místě!“

„Jo, jo.“ Crash už vyrazila ve svém malém skifu nad Diadémové náměstí. Pokud se její lidé rozhodli to odfláknout, potřebovala na místě jediné oči, kterým mohla věřit: své vlastní. Stáhla si světle růžové vlasy do volného uzlu a stoupla si na špičky, aby lépe viděla.

„Zahájit klamnou proceduru, paní Crash?“ zahlaholila 10-K8.

„Sakra!“ vyjekla Crash. „Zapomněla jsem, že tam jsi.“

Malá houbovitá droidka se dokázala skvěle ztratit ze zřetele – což byl důvod, proč ji Crash obvykle využívala ke sběru informací. Navíc byla jediná, vedle koho si Crash připadala alespoň trochu vysoká. Bez Prybolta potřeboval tým druhou sestavu, nu, vlastně všeho, logistiky i podpory. Crash byla zřejmě mimořádně vytočená, když zapomněla, že má někoho hned za zády.

Prybolt musel být v pořádku a vrátit se. O nic jiného nešlo. I kdyby ho měla Crash přivést zpátky silou vůle, tak by to udělala. Jeho poslední zpráva ale příliš nadějí nedávala a skutečnost, že Ovarto i Tralmat, klient, kterého chránili, zmizeli také, nu… Ne, Crash nikdy nevzdá pátrání po svém nejlepším příteli. Pokud by někdo dokázal přežít situaci, která se celá úplně podělala, pak jedině Prybolt. Nejspíš se prostě někam uklidili a čekají, až se ta věc přežene.

Ostatně, stejně nebylo možné, aby se to, co zbylo z Nihilů, odvážilo ukázat na Corellii.

Ale ať už se stalo cokoli, bylo celkem jasné, že Pryboltovi a Ovartovi někdo ublížil. Kdyby byli v pořádku, už by se ozvali. A vzhledem k úskočnosti a dravosti coronetské politiky měl ten někdo nejspíš spadeno na jejich klienta, Otce financí, a Prybolt s Ovartem se do toho jen připletli – jako překážky, které bylo třeba odstranit. A to Crash znovu přivedlo k tomu, co na tom bylo nejhorší: ten, kdo to udělal, byl téměř jistě jeden z jejích dalších klientů. Někdo, koho přísahala chránit. Prostě to tak muselo být. Její skupina byla zodpovědná za každého významného politika v Coronet City.

Drž si je všechny od těla, nabádala Crash její matka Baynoo, když jí předloni předávala firmu. A právě v situacích, jako byla tahle, se ta rada ukázala být více než důležitá. Crash pracovala pro lidi, kteří by bez mrknutí oka vraždili, aby získali větší moc.

Dala na její radu a její tým až doposud chránil všechny své klienty před sebou navzájem. Což bylo dost zlé, ale skutečnost, že lidé, na kterých jí záleželo, byli také zranění, znamenala, že *musí* najít viníky a vypořádat se s nimi.

A taky je najde.

„Pozor na tu obrovskou bestii!“ varovala ji 10-K8.

Ale teď bylo důležitější, aby se Crash soustředila! Potřebovala obnovit svou pověst a uspořádat složité veřejné drama, které si žádalo veškerou její pozornost. Prudce stočila skif doleva, přitom z něj málem vysypala 10-K8, a jen tak tak se jí podařilo nenarazit přímo do obrovského Savripa stojícího na střeše.

„Proč vůbec ta směšná plazí hrouda postává někde na střeše?“ zavrčela Crash, jakmile se otočily zpátky a dostatečně se vzdálily.

„Ehm, protože jsi mu to nařídila…?“ odtušila 10-K8.

„Mhm?“ Crash po očku mrkla na mohutného tvora, který možnou srážku ani nepostřehl. „Ahá, to je Tamo!“

„Kafe,“ řekla 10-K8 suše a podala Crash hrnek. Ta si vzala horký nápoj do ruky a zamračeně upila.

„Ach, ano, díky.“

„Mmm-hm. Chceš si promluvit?“

Crash zavrtěla hlavou. „Jen mi chybí přítel, to je všechno. A nemůžu… se asi…“

„Soustředit na hru?“

Dole na otevřeném bulváru proudily davy lidí, přesně jak Crash plánovala.

Holokamery Svi'no Atchapat milovaly, zčásti proto, že se od ní světlo zdánlivě odráželo v oslnivých, barevných paprscích. Crash věděla, že to bylo především díky šperkům a někdy i halenkám vyrobeným z tisíců malých zrcátek, které nosila, ale pomáhalo i to, že ze Svi'no vyzařovala hvězdná sláva. Navíc byla Taymarka, takže měla přirozeně třpytivou modrozelenou kůži a vlající chapadélka. Také se dovedla vznášet, takže se v podstatě zdálo, jako by ji na každém kroku pronásledoval majestátní melodramatický vítr.

Crash nic z toho nezajímalo. Obě dívky se seznámily před pěti lety. Společnost tehdy ještě vedla Crashina matka a Crash byla jen nemotorná dvanáctiletá holka, kterou s sebou tahala, aby ji naučila, jak to v branži chodí. Svi'no bylo v té době také dvanáct. Vystupovala se svou rodinnou hudební skupinou ve vyprodaných sálech, a i když Crash tehdy už znala osobně desítky slavných lidí, tahle podivná poletující dívka mezi nimi byla téměř legendární na jakési jiné úrovni; a tak si Crash možná poprvé v životě připadala uhranutá nějakou hvězdou. Ale potom se ukázalo, že Svi'no je zábavná, dalo se s ní mluvit o všem, a co bylo nejdůležitější, stejně uličnická jako Crash. Okamžitě se z nich staly nejlepší kamarádky.

Jejich přátelství v průběhu let sílilo a slábla, ale v poslední době jako by se mezi nimi otevřela nepopsatelná propast. Crash si pomyslela, že je to nejspíš důsledek dospívání, Svi'noiny superhvězdné kariéry, nebo že Crash musela řídit celou společnost, a snažila se nebrat si to osobně.

„Klientka je na místě," ohlásil Barchibar přes komlink.

O údajném příletu Svi'no Atchapat informovaly holozprávy, protože jim o něm řekla sama Crash. A vyšlo to: z drbů v holozprávách se stala šeptanda na ulicích, šeptanda se změnila ve výkřiky, teorie a snění, a tak pořád dokola, až celé Coronet City zářilo vzrušením, že uvidí svou milovanou dceru, svou kulturní velvyslankyni. Stačil pouhý den, aby celá věc dosáhla kritických hodnot: to dopoledne se ve všech čtvrtích mluvilo o tom, zda se tajnůstkářská popová hvězda skutečně objeví na veřejnosti, dokonce přímo na Diadémovém náměstí!

A lidé přišli. A přišly jich celé davy. Samozřejmě, že přišli! Plebs Svi'no Atchapat zbožňoval – když byla ještě malá, někdo pořídil holozáznam, jak zpívá za řinčení továrních strojů, když její rodina stavěla v loděnicích hvězdné křižníky.

Zpívat začala dřív, než uměla chodit, a naučila se to od své babičky, která si stejné písničky notovala už jako malá. Byla to stará hudba – říkalo se jí Galan-Kalank podle zvuků ozubených kol a turbín, které jí poskytovaly rytmus –, ale Svi'no ji přetvořila v cosi, co znělo naprosto neotřele a vzalo galaxii útokem. Brzy si její rodiče a všech šest bratrů vyrobili z umaštěných strojů přenosné hudební nástroje a odjeli s malou Svi'no

na turné, na kterém představili Galan-Kalank v amfiteátrech a hudebních sálech od Chandrily až po Coruscant.

Rodina mezi vystoupeními stále pracovala v loděnicích – byla to ostatně rodinná tradice – a to dodávalo hudební skupině ještě hlubší punc autenticity a tradice. Atchapatové změnili galaktickou hudební scénu, dostali Coronet City na mapu zábavního průmyslu a konečně zajistili Corellii slávu, která se týkala něčeho jiného než výroby skvělých hvězdných lodí.

A tak celá ta překombinovaná lest probíhala podle plánu.

Ale jí to tak nepřipadalo, protože Prybolt byl pořád pryč, stejně jako Ovarto, oba nejspíš nadobro mrtví.

Crash si promnula tvář a zavrčela. „Ano, soustředit na hru."

Rozezněl se chladivý, nebeský tón, jakoby od zvonů coronetské katedrály, jen… živý. Potom se na teplé letní obloze zachvěl druhý tón a ovinul první harmonickými vlnami. Dav ohromeně ztichl. Sviʼno je přišla oslnit a nezklamala. Když do třetího majestátního, zlatavě zabarveného tónu vpadla rytmika, všichni začali šílet nadšením.

Crash zavřela oči a dovolila si lehký úsměv. „Aspoň jedna věc se daří…" Jásot a vzrušení prořízlo ostré prásknutí a najednou všichni začali křičet. Pak přišla ještě tři další prásknutí.

Tohle se dít nemělo!

Crash vytřeštila oči. „Neměl mít náš falešný útočník nůž?"

Dole už Tangor, stříbrohřbetá Wookijka z Crashina týmu, sevřela Sviʼno v náruči a rychle se s ní prodírala vlnícím se davem. Dobře.

„Termální detonátor!" zařval Barchibar do komunikátoru. „Musel být!"

„Potřebuju informace, žádné divoké teorie," vyštěkla Crash, nakopla trysky skifu a opsala s ním kruh, aby měla lepší přehled. „Přestaň křičet, Barchi. Hlaste se mi jeden po druhém."

„Letoun Jedenáct," oznámil Fezzonkův chraplavý hlas. „Nevidím nic než běžce a křiklouny. Nic podezřelého na střechách. Ani na obloze se nic neděje."

„Dobře, dobře," zamumlala Crash a usrkla kávu. A pak ještě párkrát.

„Tunelový tým Dvanáct," promluvila Smeemarm svým strašidelným šepotem, kterým mluvila pořád. „Všude čisto."

Zdola nestoupal žádný dým, nic se netříštilo. Všichni se utíkali schovat, ale nikdo zřejmě nevěděl, kam má běžet.

Tangor zaburácela v shyriiwooku, že má klientku zajištěnou a míří Loomarskou uličkou k jednomu z jejich předem určených bezpečných útočišť.

„Skeny z kamerových droidů neukazují žádný pohyb nějakých záškodníků," oznámila klidně 10-K8. „Kromě těch našich, samozřejmě."

Tamo! Crash se ohlédla na prázdné místo na střeše, kde se před několika minutami málem srazili s tou obrovskou bestií. „Kde je ten Savrip teď?"

Něco nebylo v pořádku, a netýkalo se to jejího týmu. Po Pryboltovi samozřejmě zůstala v jejím podniku ohromná trhlina – a stále víc a víc si myslela, že si na ni bude muset nadobro zvyknout – a Barchibar byl k ničemu, ale to nebyla žádná novinka.

„Tamo míří dolů na náměstí, jak mu bylo nařízeno," hlásila 10-K8. „Jen je trochu pomalý, protože jsme mu dali pořádnou snídani, aby byl spokojený."

„To je dobře, to je dobře," řekla Crash nepřítomně, matně si vědoma toho, že takové lajdáctví by za jiných okolností mohlo způsobit obrovské problémy, ale protentokrát jí to bylo úplně jedno.

Protože něco… nebylo… v pořádku. Výbuch – několik výbuchů! –, ale žádný dým a žádné oběti. A to mohlo znamenat jen jediné. Sabotáž nejtěžšího kalibru. A v Coronet City byl jen jeden člověk, který uměl vytvářet zbytečná dramata kvůli zisku nebo malichernostem tak dobře jako Crash.

„Dizcaro," vyhrkla a jméno jejího konkurenta znělo z jejích úst jako nadávka.

„Myslíš?" strnula 10-K8.

„Dizcaro ví, že jsme na dně, ví, co je v sázce. *Samozřejmě* že bude chtít odvést pozornost, aby nám zabránil v našem velkém návratu." Na okamžik se odmlčela, když jí myslí prosvištěl plán a nabyl tvaru. „Ale ještě to můžeme zachránit."

Komunikátor ožil sérií překrývajících se sdělení:

„Připraveni, Crash."

„Řekni, co od nás potřebuješ."

„Na místě a připraven."

„*Hrraaarrrkkkshrark rghaaagh!*"

„Jdeme na to!"

Crash se nadechla a užívala si blažený pocit z toho, že její víceméně schopný tým je v plné pohotovosti. Bude potřeba zázrak, ale v dosahování nemožných vítězství byla nejlepší. „Kosmo, spoj mě prosím s Malfacem Orfkem. Tangor, otoč se se Svisvi – ehm, klientkou, zpátky k Diadémovému náměstí."

„*Shrawrr rargh!*" podotkla diskrétně Wookijka.

„Řekni jí, že to *je* součást plánu," sykla Crash. „Protože teď už je."

„Orfk je na příjmu," hlásila 10-K8.

„Orfku!" řekla Crash se zlověstným úsměvem a složitými gesty, přestože šlo jen o zvukové spojení. „Mám pro tebe příběh!"

„K věci, Crash," zabručel Malfac. „Už jsi mi dneska jeden příběh zkazila – mám připravené štáby kameramanů na přenos legendárního živáku, a najednou je z toho hromadné neštěstí!"

„Hromadné neštěstí? Prosím tě. Já bych řekla, že jsou všichni v pořádku. A vůbec, co kdybych ti místo toho naservírovala srdceryvný, hluboce humanoidní příběh, ve kterém by zářila sama hvězda jeviště a holoscény?"

„Poslouchám."

„Přesuň pár kamerových droidů zpátky na náměstí a dostaneš exkluzivní reportáž."

„Kdy?"

Crash zvedla makrohled, zaostřila ho na propracovanou fontánu a pak přesunula pohled za ni na Tombtockou třídu a vedle ní do Loomarské uličky, kde se Tangor a Svi'no Atchapat držely v přítmí. „Za pět…" začala.

„Za pět čeho?" vyhrkl Malfac. „Minut? Hodin? Dní? No tak, Crash…"

„Čtyři."

„Počkej! Vteřin? Zbláznila ses?"

„Tři, a s příštím číslem volám tomu ubožákovi Taljovi Stantovi z Coronetské nezávislé mediální sítě, kterého tak nenávidíš, aby tě dostal na lopatky."

„Jdu na to! Jdu na to! Sakra, Crash!“

„Dva.“

Celé hejno kamerových droidů prosvištělo oblohou kolem Crashina skifu k náměstí. Opatrně jim zamávala a blýskla přitom vítězným úsměvem.

„Nevidím žádné –“ zasyčel jí Malfac do sluchátka.

„Vydrž.“

Kameroví droidi se chvíli bezcílně vznášeli nad prázdným náměstím a pořizovali náhodné záběry fontány, odpadků, které tu odhodil dav prchajících lidí, a výloh obchodů.

Crash zatajila dech.

Mlčky vydechla, když Sviʼno Atchapat vyplula z uličky, úplně sama, dokonalý obraz půvabu a křehkosti.

Ten Savrip to nemohl načasovat lépe, ani kdyby ho o to prosila. Tamo, který vypadal poněkud pomalý a neohrabaný, patrně po té mimořádně vydatné snídani, se vyřítil z budovy na opačné straně náměstí a v jedné ze svých gigantických zelených tlap držel obrovskou rezavou čepel.

„Uáááárgh!“ zařval Tamo – možná maličko přehrával, ale stačilo to.

„U padajících hvězd Bolbotarpu!“ zaječel Malfac zděšeně.

Crash se jen usmála. Každou chvíli se vyřítí i Tangor a dojde na střet dvou šelem v epickém souboji o hvězdičku v nesnázích. Legendární!

Až na to, že teď byl Tamo jen pár metrů od místa, kde se vznášela Sviʼno, třásla se a žadonila o pomoc, a Tangor nebyla nikde k nalezení.

Crash přerušila spojení s Malfacem a přepnula na týmovou komunikaci. „Tangor! Kde ksakru jsi?“

Místo odpovědi se ozval statický šum.

Obrovský Savrip vyskočil na fontánu, ohnal se ve vzduchu po Sviʼno a přitom rozbil pár kamenných soch.

„Smeemarm!“ vykřikla Crash. „Potřebujeme tě, a *fofrem*.“

„Už…“ Mezi zpěvačkou a bestií se otevřel údržbářský průlez. Objevil se dlouhý, zvláštně svalnatý vršek Smeemarmina těla, ruce zvednuté k obličeji, odkud jí z úst trčela dlouhá trubice. Smeemarm sebou trhla dopředu a Tamo vyjekl, chytil se za krk a zhroutil se na chodník.

„Páni!“ vypískl jí Malfac ve sluchátku. „Héj! Hej! Hej! Viděla to, Crash? Tys věděla, že se to stane?“

„*Věděla?*“ Crash se snažila, aby to neznělo vylekaně. „Jak bych to mohla vědět? Jen jsem se ti snažila zajistit exkluzivní rozhovor s galaktickou superhvězdou!“ Přerušila s ním spojení.

„Dobrá práce, Smeemarm,“ povzdechla si. „A teď to zahraj na kamery. Hlavně nezapomeň zmínit, že pracuješ pro Prvotřídní diplomatickou ochranu Coronet City. V bezpečí zůstanete jedině tehdy…“

„… když vám to my zajistíme!“ dodali všichni sborově prostřednictvím komunikátorů.

Z uličky se vypotácela Tangor; kymácela se jako kolabující atmosférická sonda. Posadila se na zničenou fontánu a potřásala svou velkou wookieeskou hlavou, jako by se ji snažila provětrat.

„Co je to s ní?“ zeptala se 10-K8.

„Podle všeho to samé, co se stalo Tamovi,“ odvětila Crash. „Trankvilizéry. Až na to, že Tangor nejspíš snese větší dávku, když už s nimi má tolik zkušeností.“

„Chceš říct…“

„Dizcaro,“ zamračila se Crash. „Shromáždi tým.“

TŘI

MAJÁK HVĚZDOSVIT

Odteď budu na první místo stavět nás.

Reath Silas ta slova vyřkl před více než rokem a zhruba od té doby trávil většinu času tím, že se snažil přijít na jejich význam.

Šlo přesně o ten typ hádanek, které staří mistři rádi vykládali a nad jejichž významy se neshodovali – přímočarost na povrchu sloužila jen k tomu, aby skryla dostatek významových vrstev, v nichž se jeden mohl ztratit. Co znamenalo *my* pro Jedie? Byl to řád? Republika? Celá živoucí galaxie? A i kdyby na to existovala jednoduchá odpověď (neexistovala), co znamenalo klást něco na první místo? Nešlo to jinak než obětovat vlastní život? Bylo dodržování závazků řádu obětí samo o sobě?

Někde v tom labyrintu různých možností se skrývala jediná cesta, která ho měla dovést k tomu, aby se stal rytířem Jedi, kterým měl vždycky být. Alespoň to věděl jistě.

Jen netušil, jak má tu cestu najít.

Také: nejspíš přijde pozdě na schůzku s mistrem Cohmacem Vitusem a další výcvikovou lekci.

Podíval se, kolik je hodin. Dobrá, *určitě* přijde pozdě.

Reath vstal, sbalil si učení, dlouze si povzdechl a rozhlédl se po štosech spisů plných informací, které se vršily kolem.

Kdyby Reathovi Silasovi někdo před pár roky řekl, že bude za svůj domov považovat vesmírnou stanici uprostřed ničeho, asi by se mu vysmál a vrátil by se ke svému jedinému opravdovému domovu: svému studiu.

Samozřejmě, když se padawan směje, Síla se směje o to víc. Tohle musel jistojistě říct nějaký starý samolibý mudrc; Reath se bude muset podívat který.

Ale nebyl si jistý, kdy přesně se to stalo. Nebyl to ani tak okamžik, jako spíš postupné pochopení. Někde uprostřed všech těch bojů o život, přežitých bitev s Nihily i Drengiry… se jeho srdce zaměřilo na tenhle zvláštní bod v dalekých končinách: Hvězdosvit.

Býval klukem z Coruscantu se vším všudy. Vždyť to byl středobod Republiky a hlavně řádu Jedi.

Tamní chrámový archiv byl nejrozsáhlejší v celé galaxii a Reath by klidně mohl strávit zbytek života tím, že by ho celý nasál do sebe, až by nakonec zemřel jako velmi šťastný stařec plný obskurních znalostí.

Nejspíš proto se ocitl právě tady a nějakým způsobem si tuhle stanici hluboko v pohraničí zamiloval – protože galaxie se neustále překonávala v nových důkazech, že se Reath Silas mýlí.

Vstal. Tělo měl stejně neklidné jako mysl. Bezcílně kráčel mezi expozicemi s relikviemi a starými řezbami a přejížděl prstem po dřevěných skříňkách.

Právě tady, na tomto nejméně pravděpodobném místě, našel Reath zázemí, kterému mohl říkat domov. A někde tam ležel kousek této skládačky, se kterou si donekonečna pohrával: *Odteď budu na první místo stavět nás.*

Protože na Hvězdosvitu našel nové pojetí slova *my*: společenství.

Jistě, na Coruscantu si užíval společnost dalších padawanů. Byli milí, to bezesporu, a celá družina dostávala svůj spravedlivý díl sdílených žertů i strastí při výcviku.

Ale nikdy mezi ně tak docela nezapadl, ne oním snadným způsobem, jakým to zřejmě zvládli všichni ostatní. Smířil se s tím – stejně se většinou raději držel stranou a jeho city to nijak nezraňovalo.

Na Hvězdosvitu však, všemu navzdory, nějak našel přátele. Dobré přátele. Skvělé přátele. Lidi, kteří pro něj riskovali život tolikrát jako on pro ně. Lidi, kterým hluboce důvěřoval. Začal sebe sama chápat nejen jako samotáře, který se točí v obrovské galaxii informací, ale jako součást něčeho mnohem většího, než byl on sám – *nás*.

Vyšel na chodbu, zamával na mistra Monshiho, malého chlupatého jediského inženýra, a nechal se v myšlenkách unášet pomalou chůzí k výcvikové místnosti.

Ale to nebylo jediné *my*. Nemohlo být. Ještě tu byl zbytek galaxie. Reath za ni už přes rok bojoval, několikrát málem zemřel, a necítil se být své odpovědi, cestě, o nic blíž.

Stále cítil tu hrůzu, když se probudil na Srdci gravitace, hyperprostorové zbrani Nihilů, zmatený, otupělý a do značné míry bezmocný, obklopený jak spojenci, tak i nepřáteli. Bez jakéhokoli úsilí si dokázal vybavit ten strach, který v něm vzbuzovala plíživá temnota Drengirů, ty pichlavé větve, které na něj vyskakovaly ze stínů amaxinské stanice.

Nic z toho mu neobjasnilo, co znamená stavět na první místo *nás*. Nic z toho ho nepřivedlo nikam jinam než do ještě většího zmatku.

Zdálo se, že pokaždé, když se pokusil o nějaký krok, když byl blíže pochopení své cesty, něco vybuchlo nebo se ho někdo pokusil zabít.

Nebo, což bylo ještě horší, byl zabit někdo, na kom mu záleželo.

Jeho první mistryně, Jora Malli, padla v boji proti Nihilům spolu s mnoha dalšími – příliš mnoha, než aby je všechny vyjmenoval.

Potřeboval se jen na chvíli nadechnout. Být. A pak se ta cesta před ním odhalí, tím si byl jistý.

Když Reath vstoupil do výcvikové místnosti, obklopil ho známý pach potu a kadidla.

„Jdeš pozdě," pokáral ho mistr Cohmac Vitus a pak se obrátil a vrhl vpřed. Čepel jeho výcvikového meče tančila vzduchem proti Reathovi.